

„Nowa Reforma“ wychodzi codziennie, z wyjątkiem niedziel i świąt uroczystych.

Prenumerata wynosi:

	rocznie:	półrocznie:	kwartalnie:	miesięcznie:
W mieście	20 zł. w. a.	10 zł. w. a.	5 zł. w. a.	1 zł. 80 ct.
Na prowincji, z przesyłką pocztową	24 „ „	12 „ „	6 „ „	2 „ „
W Państwie Niemieckim	28 „ „	14 „ „	7 „ „	2 „ „
Do Włoch, Francji, Anglii, Belgii, Szwajcarii, Turcji i innych krajów	32 „ „	16 „ „	8 „ „	3 „ „

Pojedynczy numer kosztuje 10 centów, z przesyłką pocztową 12 centów; — we Lwowie w Biurze dzienników Płona, ul. Karola Ludwika 9, do nabycia po 10 ct.

Prenumeratę przyjmuje się tylko za cały miesiąc. Listy z pieniędzmi i przesyłkami na prenumeratę i ogłoszenia (inseraty) uprasza się nadsyłać franco do Administracji „Nowej Reformy“ w Krakowie. — Listy reklamacyjne nieopłacone nie podlegają opłacie pocztowej. — Listów niefrankowanych nie przyjmuje się.

Reklamy nadawanych Redakcyi nie zwraca. Adres Redakcyi i Administracji: Ulica św. Jana Nr. 13. Telefon Nr. 41.

NOWA

REFORMA

Prenumeratę przyjmują:

zamięscową: Administracya „Nowej Reformy“ i wszystkie urzędy pocztowe; miejscową: Administracya „Nowej Reformy“ — Magazyn nowości E. A. Grigara i Główna trafik w Rynku. — Biuro (Ig. Herz) Plac Maryacki, 9. — Handle E. Smidowicza i S. W. Niemcewskiego w Sukiennicach. J. Bajera przy ulicy Grodzkiej. Kraschmerowa ul. Grodzka. Zamięscową prenumeratę i ogłoszenia przyjmują Biura dzienników: we Lwowie Ludwik Płona, ul. Karola Ludwika 11. — W Tarnowie Józef Pisz. — W Przemyśle Heszelski. — W Jarosławiu Krzyżanowski. — W Wiedniu pp. Haasenstein & Vogler (także w Hamburgu, Frankfurcie nad Menem, Berlinie, Lipsku, Bazylei i Wroclawiu). — A. Opelik, R. Mosse (także w Berlinie, Hamburgu, Monachium i Norymberdze). — Hermann Goldschmidt, M. Dukes, H. Schalk, J. Danneberg. — W Paryżu Société Mutuelle de Publicité A. Lorette, directeur Rue Caumartin, 61.

Ogłoszenia (inseraty) przyjmuje Administracya za opłatą od miejsca wiersza drobnym piśmem (petit), za pierwszy raz 10 ct., za każdy następny raz po 5 ct. — Nadesłane po 30 centów od wiersza za każdy raz. — Nekrologia po 15 ct. od wiersza. — Załączniki do „Nowej Reformy“ (prospekta, cyrkularze, ogłoszenia i t. p.) przyjmuje się za cenę 1 ztr. od 100 egzemplarzy dla zamięscowych, a 50 ct. od 100 egz. dla miejscowych prenumeratorów. Należność uprasza się naprzód nadesłać przekazem pocztowym.

Kraków, 10 Czerwca.

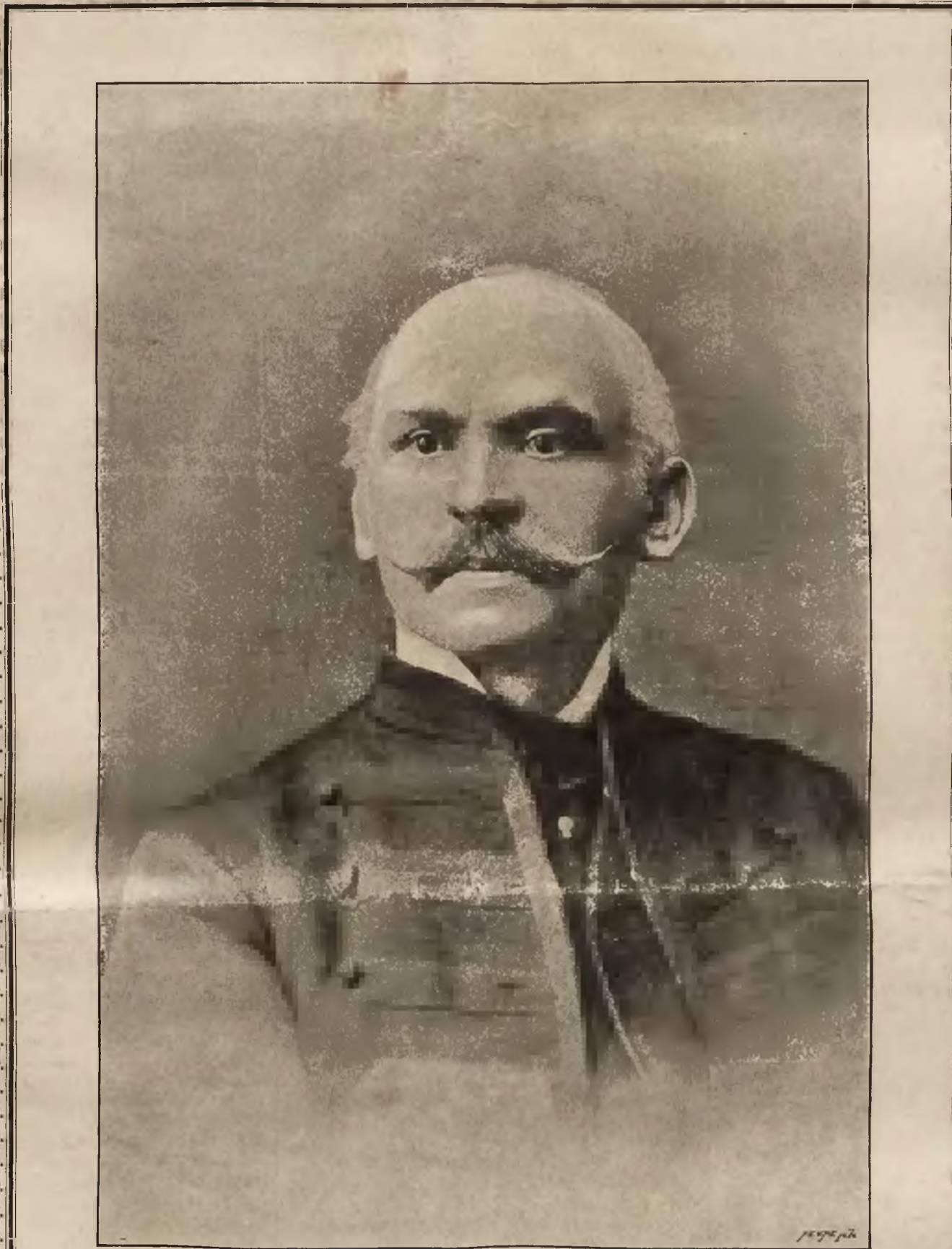
Mało co więcej, niż przed dwoma laty, obchodził naród setną rocznicę wiekopomnej Konstytucji 3 maja, która lud wiejski wzięła pod opiekę prawa powszechnego i zapewniała mu podniesienie powolne do zupełnego zrównania go ze stanem panującym, nie przez gwałtowne poniżenie stanów dotąd wyższych do poziomu niższego, lecz przez stopniowe podwyższanie warstw mieszczańskich i ludowych. Niestety to się nie udało, — ale pozostało przykazaniem, obowiązującym dalsze pokolenia.

I nie brakło ludzi, którzy pragnęli sumiennie spełnić to przykazanie choćby z ofiarą własnego majątku, a nawet życia, bo w tej ofierze upatrywali jedyny środek odrodzenia narodu i wskrzeszenia Ojczyzny. Z tych pragnień wynikły różne zbrojne powstania; skutek ich był zawsze bolesny, bo właściwego celu nie udało się w całej pełni osiągnąć. Jednakowoż nie nie uprawnia do trącenia naczciw odrodzenia narodu, — a wszystko co się czyni, zmierza ostatecznie do tego celu.

Jednym z najwytrwalszych pracowników na tem polu, w tej intencji i w tym kierunku był właśnie śp. T. Lenartowicz. Jego to jako nieustraszonego wyznawcę tej zasady, jako wytrwałego przyjaciela ludu siermiężnego, który należy podnieść na wyżynę, na której poczułby się być obywatelem polskim, tego lirnika czy grajka zwanego mazowieckim, który pieśniami swojemi pagnął ten ukochany lud polski rozrywać w smutku, pocieszać w zwątpieniu, zachęcać do wytrwałości, pokrzepiać jego otuchą i podnosić na wyżynę, z której jest pogląd na ogół spraw narodowych, — tego serdecznego i przeznaczonego obywatela mamy złożyć w grobie zasłużonych.

Nie wyszedł on z ludu, ale wśród ludu się wychował; — od ludu wziętym, prześlizniętym, ułaskawionym i uszlachetnionym sposobem wyrażenia się przemawiał do całego narodu i tem wyróżnił się od tych, którzy do ludu chcieli i chcą trafić wyobrażeniami i mową klas oświeconych, przez co stają się niezrozumiałymi.

W słowach prostych, niewyszukanych, ale ujętych w formę pozornie prostą, lecz w prostocie swej nadzwyczaj misterną, śpiewał — jak polne ptaki śpiewają, mili zarówno dla ludu siermiężnego pracującego na roli, jak dla mieszczaucha, gdy

TEOFIL LENARTOWICZ.

Na dzień pogrzebu.

Oby raz jeszcze zobaczyć Tę jasną!

A potem niechaj oczy mi zagasną,

Niech się burzliwe uspokoi łono,

I niech mnie w skrzynkę położą zieloną.

Na sen mi wieczny dajcie Jej obrazek

W te wyschłe ręce, martwe, nieruchome,

I zaśpiewajcie nuty mi znajome.

I w martwe słuchy nakładźcie mi skazek,

A potem niech już nad mą domowiną

Nieczułe gwiazdy błyszczą się i płyną:

Ja będę marzył w moim śnie wieczności

O Jej jasności, mękach i piękności.

Teofil Lenartowicz.

(Wiersz niedrukowany. Przep. Red.)

TEOFIL LENARTOWICZ.

(Dokończenie).

Tych kilka faktów dziejowych Lenartowicz rozszerzył, uogólnił i patriotyzm uczynił jedną ze znamiennych, a pięknych stron ludu polskiego. Bez wątpienia, robił on to z całkowitą świadomością istotnego stanu rzeczy. Nie można przypuszczać, iżby nie wiedział, jak daleko ten chłopski patriotyzm sięga, kiedy, w jakich warunkach i z jaką siłą się objawiał, i żeby trudząc siebie i innych podnosił do wysokości ogólnego znaczenia to, co raczej sporadycznym i przypadkowym było objawem. Nie; taka zła wiara mści się zawsze na pisarzu, a szczególnie na poecie, który jeśli nie jest szczerzym, jeśli głosi to, w co sam mocno nie wierzy, to głos jego natychmiast ten brak silnego przekonania zdradzi przed drugimi musi. Z tonu zaś, jakim pieśń Lenartowicza się odzywa, widać, że on w ten chłopski patriotyzm wierzył, że miał to szczerze przekonanie, że chłop był nieraz bardzo dobrym patriotą, a mógłby nim być zawsze, gdyby znalazł był dla siebie w przeszłości korzystniejsze warunki społeczne. Wrodzone przywiązanie, jakie chłop ma do swej ziemi i swych stron rodzinnych, z pokolenia na pokolenie przechodzące, tradycje gorące przywiązanie do swej wiary — to bez wątpienia dwa niezaprzeczalne uczucia, które ten lud posiada, a które podniesione do wyższego nastroju, wpojone w umysł ludu, jako wszechludzka idea, mogłyby z czasem wykreślić z jego duszy uczucie miłości Ojczyzny i obywatelskie poczucie.

Począł Lenartowicz, jak to mówiliśmy już dawniej, od samego początku, od swego zarania, wzięła to sobie za najgłówniejsze właśnie zadanie. Jak uszlachetniał w ludzie wiejskim uczucie estetyczne, kreśląc uroczyste obrazy najbliższej mu przyrody, jak podnosił i wzmacniał w nim jego

uczucia i pojęcia religijne, tak samo, z większym jeszcze naciskiem, idealizował w nim jego przywiązanie do kraju i patriotyzm, aby tym sposobem uczucie to w niego wpoić, spotęgować i naturalną potrzebą duszy uczynić. W różnych chwilach i okolicznościach widział i znajdował Lenartowicz ten chłopski patriotyzm: z gorącym przywiązaniem do Polski odzywają się u niego i wiarus Napoleoniczkie, którzy z kurnych chat w daleki świat poszli; i te dziarskie chłopcy 31 roku, ci flisacy i kowale wiejscy, którzy i na placu bitwy i na Wiśle i w lesie, gdzie tylko wroga dopadli, za krzywdy swoje sowiec mu odpłacali; i ci powstańcy 63 roku, którzy na głos Lelewela-Borelowskiego pod chorągiew narodową się garnęli. Ale najpiękniej, z najszerzym natchnieniem odmalował on protoplastów chłopskiego patriotyzmu, których w Bitwie Racławickiej najpopularniejszy z wódzów polskich powiodł do zwycięstwa. Wiersz ten, na małą skalę podobno jedyna u nas chłopka epopeja, dająca jak piosenka na nutę krakowiaka się wyśpiewać, jest najpiękniejszą gloryfikacją patriotycznych uczuć naszego ludu.

Poeta z zupełną bezwzględnością świadomością nawet głównego bohatera tego dnia, nawet Kościuszkę, nieco w głąb usunął, a na pierwszym planie postawił cały tłum tych ochotników, biorących za kosy dla obrony swej ziemi, a pomiedzy nimi, jako wybitniejsze postacie tych zwycięzów, zdobywających po pierwszym strale armaty: Stacha Swistackiego i Bartosza Głowackiego i tego stoletniego ślepego Wójta, co nie mogąc już w inny sposób służyć sprawie, naprowadza żołnierzy Kościuski na drogę, którą łatwiej podoje do nieprzyjaciela i goręca modlitwą modli się o powodzenie polskiego oręża:

Wbił kolana w grząską ziemię,
Ręce wzniosł w niebiosy,
I na oczy pościemniał,
Co nie widzą słońca,

Na te smutne oczy białe,
Wysłała łza gorąca...
Dwu ramiony podniesiony,
Jakby skrzydły dwiema,
Zdał się białym orłem polskim,
Co dziś mowy nie ma,
I przygarniał poźółkami
Dłoniom wietrzyk polny,
I brzęk szabl narodowej
I głos pieśni wolnej...

* * *

Z takim to „dobrem słowem“, jak sobie to na początku swej drogi był zapowiedział, szedł Lenartowicz do „kurnych chat“ i „starych dworców“, „bijąc ciągle w jeden ton, bijąc w miłość i żal“ za winy przeszłości i po wolności stracie. Głos jego uprzejmie i ze czcią wszelaką, przyjęty został przez tę część narodu, do której do tychczas on się mógł dostać. Dzisiaj, gdy już poeta nie żyje, wdzięczni rodacy, jako najpiękniejszego tytułu do sławy i pamięci potomnych, rzygają mu na sarkofagu tytuły tych właśnie jego utworów, które on o ludzie i dla ludu wyśpiewał: „Polska Ziemia“, „Lirenka“, „Zachwycenie“, „Błogosławiona“ i „Bitwa Racławicka“. Niewątpliwie też są to najpiękniejsze i najwspanialsze liście w tym wieńcu zasługi, jaki on własną swą ręką sobie upiół. Nie stanowią one całego jego dorobku literackiego, przeciwnie: le dwie mniejsza część tego, co napisał. Prócz pieśni ludowych tworzył on wiele innych jeszcze rzeczy. Siegał czasem w przeszłość i bliższą i bardzo daleką: po kilkakroć powracał do Kościuszki, Jana III. i Napoleona, jako najukochańszych swoich bohaterów miecza i wojennej sławy; po przez różne chwile dziejów narodowych, przez świetne walki Zygmuntów i żelazne czasy Boleśławów, zapuszczał się aż w mglistą przeszłość bajecznych dziejów do Kraka i Wandy. Dając folię swemu religijnemu uczuciu, pisał legendy, jak

naprzykład tę piękną legendę o św. Franciszku de Paula. Czasem zdawał sprawę z artystycznych wrażeń, jakimi go poila klasyczna ziemia Italii, na której tyle lat przeżył. A wreszcie (bez czego u niego obejść by się nie mogło), do końca życia odczuwał wszystko to, co się z jego ukochaną Polską i w jego ukochanej Polsce działo, i ślady tych krótkich chwil nadziei, a długich boleści i żalów, pozostały na kartach, przez niego napisanych. Wszystkie te utwory, jakiegokolwiek są rodzaju, czy wcześniejsze, czy późniejsze, z jego ludowymi pieśniami to mają wspólnego, że je przenika równie gorące, patriotyczne uczucie poety, i że nawet w mniej ndalnych znać zawsze biegłego artystę z wyobraźnią twórczą i panującą dzielnie nad formą i językiem.

Zapewne z tego powodu, że w tym drugim rodzaju mamy bardzo wielu rónych, a nawet i wyższych od Lenartowicza poetów, jego historyczno-racjonalistyczne, jego szlachetnie gawędę, jego legendy i rapsodycznego uczuciu poświęcone utwory nie doszły w opinii ziomków do tego znaczenia, co ludowe jego pieśni. Jakkolwiek wszędzie wybitny poeta i znakomity pisarz, Lenartowicz przejdzie do potomności takim, jakim go już w życiu powszechnie znano: lirnikiem i śpiewakiem ludowym. Chwała zaś jego stałaby się tem większą, zasługa jego tem więcej by urosła, gdyby losy pozwoliły dojść jego pieśni wcześniej czy później do tych, dla których on przedewszystkiem „głos swój truduł“. Ale to nie zależy już od niego; to zależy od dziś i jutro żyjących. Tych powinnością postarać się o to, by pieśni tego „ludowego śpiewaka“ przeszły do ludu. Zyska na tem pod każdym względem lud, bo otrzyma strasę duchową prawdziwiej posilną i zdrową; zyska na tem także ogół, bo mu przybędzie więcej ludzi, uszlachetnionych przez miłość natury, Boga i Ojczyzny.

Adam Belcikowski.

Jako niestrudzonego przodownika w tej pracy, jako wspaniałego i zachęcającego przykładu, jako jednego z najserdeczniejszych witamy go na ziemi ojczystej i składamy z cześcią w grobie zasłużonych.

Korespondencya „Nowej Reformy”.

Praga, 9 czerwca.

(L) Według wywodów *Vaterlandu* zanosi się na ważną zmianę w polityce wewnętrznej a szczególnie w sprawie czeskiej. Nie będzie zbyt śmiało twierdzić, że podobna chwila nie łatwo się powtarza. Rozważywszy wszelkie okoliczności, dojdzie się do wyniku, że zbliża się chwila załatwienia prawnopolitycznej sprawy czeskiej.

Na nową ugodę, na podstawie zupełnego równoprawienia, nasi sąsiedzi Niemcy nie zgodzą się nigdy, o ile sądzić można z różnych wskazówek i oświadczeń w dziennikach. Ale dla wszystkich Słowian w Austrii nadeszła chwila, w której program prawnopolityczny czeski we wszystkich jego punktach powinni poprzeć. Przywrócenie prawa politycznego Czech nie omieszkają wyrzucić zawiązanego wpływu na ułożenie się stosunków dla wszystkich Słowian pomyślnie. Zadowolenie Słowian zachodnich oddziały korzystnie na wszystkich Słowian wschodnich. Zważywszy to, musi się zaznaczyć, że narody słowiańskie, któreby odmówiły poparcia Czechom, lub zachowały się obojętnie, popełniłyby ciężki błąd polityczny i grzech na szkodę własnej przyszłości. Z drugiej strony przez uznanie i wykonanie czeskiego prawa państwowego powstałaby dla Austrii potężny filar w stosunkach z zachodem.

Nad tą sprawą należy się zawczasu dobrze zastanowić.

Przegląd polityczny.

Kraków, 10 czerwca.

Brutalna napaść, jakiej na naczelnika kościoła ruskiego w Galicji, ks. metropolicie Sembratowicz, dopuściła się w Wiedniu garstka młodzieży ruskiej, nie tylko wywołała słusne oburzenie, ale otworzy oczy zaslepienym, którzy dotąd nie widzieli i nie wiedzieli, jak głęboko sięga niechęć pewnej części Rosjin przeciw unii religijnej z kościołem rzymskim i przeciw temu wszystkiemu, co inna część Rosjin czyni, aby bronić odrębności narodu ruskiego od rosyjskiego, a Galicję wschodnią od zaboru. Naród ruski bowiem obok polskiego jest — jak to nareszcie zaczęto uznawać — jednym z najpotężniejszych wółów ochronnych przeciw zalewowi, grożącemu ze strony Rosji.

Dziwne zaślepienie dawniejszych rządów w Austrii dopomógł propagandzie panslawistycznej, a raczej panrosyjskiej w Galicji nie tylko osłabić unię pod pozorem oczyszczenia jej z naleciałości łacińskich, ale i równocześnie pod płaszczykiem szczególnej wierności dla tronu habsburskiego i nienawiści do Polaków — zacierać wszelkie poczucie odrębności narodowej Rosjin i głosić, że Rosini są częścią integralną wielkiego narodu rosyjskiego.

Jednym z owoców takiego długiego posiewu była owa napaść na ks. metropolitę.

Krzywdę wyrządzoną mu starało się złagodzić we Lwowie to stronnictwo, które broni odrębności narodowej. W jego imieniu przemawiał członek Wydziału krajowego p. Sawczak. Według *Dz. pol.* na powitanie ks. metropolity przybyła na dworzec cała kapituła metropolitalna z alumami gr-kat. seminarium i bardzo wiele wybitnych osobistości ruskiej narodowości. Imieniem kapituły powitał metropolitę ks. infułat Siemgalowicz, wyrażając w wymownych słowach szczere ubolewanie całego duchowieństwa z powodu brutalnych napadów na dostojną osobę księcia kościoła ze strony młodzieży moskalfilskiej we Wiedniu. Następnie członek Wydziału krajowego dr. Sawczak, wyraził to samo imieniem świeckiej ludności ruskiej.

Ksiądz metropolita podziękował zebranyemu za okazanie mu dowodów czci i przywiązania, oświadczając, że o wszelkich przyjęcia deputacji ruskiej w Rzymie opowie, a wówczas łatwo będzie można zrozumieć, jakie okoliczności spowodowały demonstrację.

Tak przy pojawieniu się ks. metropolity, jak przy odejściu do miasta, zebrana publiczność witała go okrzykiem: „*Mnohaja lita!*”

Z księdzem metropolitą przybył ksiądz biskup Kułowski. Ks. biskup Pełesz bawi jeszcze w Rzymie.

Z delegacji.

Budżetowa komisja delegacji austriackiej na wczorajszym posiedzeniu przyjęła sprawozdanie ref. Dumby, zawierające obraz ogólnej politycznej sytuacji i rozpoczęła następnie obrady nad budżetem wojskowym.

Sprawozdanie Dumby jest streszczeniem ogólnej rozprawy, jaka się w komisji odbyła nad ogólnym politycznym położeniem. W rozprawie tej minister spraw zewnętrznych Kalnoky zaznaczył, że warunki utrzymania pokoju utrwalają się, a zaufanie w tym kierunku powszechnie się pogłębia. Pomimo to jednak bezpieczeństwo monarchii i pokoju wymaga wzmocnienia siły zbrojnej. Ogólne rozbrojenie nie ma w obecnych stosunkach ani dzisiaj ani w najbliższej przyszłości widoków przeprowadzenia. O powszechnym rozbrojeniu jak dawniej nie może być w ogóle mowa przy dzisiejszej organizacji wojskowej, polegającej na obowiązku służby powszechnej. Znaczący postęp wywodzi się już w tem, gdyby mogła nastąpić cisza i zawieszenie dalszych zbrojeń.

Polityczne ugrupowanie, na którym polityka Austro-Węgier się opiera, zwłaszcza zaś przy mierza żadnej nie doznać zmiany. Stosunek monarchii do cara i rządu rosyjskiego jest także bardzo przyjazny, spodziewać się też należy, że takim na przyszłość pozostanie. W sprawach wschodnich złożył minister oświadczenia

zgodne z wywodami, któreśmy przed kilku dniami podali.

Sprawozdanie Dumby kończy się wyrazami „najwyższego i bezwzględnie godzenia się całej ludności z bezinteresowną ku utrwaleniu pokoju skierowaną, a leżącą się z mocarstwem stanowiskiem monarchii polityką Kalnoky’ego”. W tej myśli wyraża też komisja budżetowa ministrowi spraw zewnętrznych votum pełnej ufności i „gorące uznanie za znakomitą i w skutki bogatą działalność”.

Po odejściu tego sprawozdania, zabrał głos minister Kalnoky przeciw wycieczkom kilku dzienników niemieckich z powodu jego wywodów o sytuacji zewnętrznej. Minister oświadczył, że te komentarze jego mów polegały na zupełnym nieporozumieniu. (Bliższe szczegóły oświadczenia Kalnoky’ego znajdzie czytelnik w dzisiejszych telegramach *Przyp. Red.*)

Pełne posiedzenie austriackiej delegacji, na którym toczy się będą obrady nad rozdziałem: „Ministerstwo spraw zewnętrznych” odbędzie się prawdopodobnie w środę.

Wybory w Księstwie Poznańskim.

Korespondent nasz pisze z Poznania pod datą 8 b. m.;

(P.) Agitacja przedwyborcza w poszczególnych dzielnicach polskich różnie się przedstawia. W Księstwie nadzwyczajne zebrania wyborcze nie odbywają się prawie wcale i agitacja odbywa się, że tak powiem, pokryjoniem. Odbyły się tylko przepisanie regulaminem wyborczym zebrania powiatowe. celem zamianowania trzech kandydatów na posłów z każdego okręgu wyborczego, a jest ich 15, i jak już czytelnikom wiadomo, wszędzie prawie dawniejsi posłowie ponownie przedstawieni z stali na kandydatów poselskich, a walne zebrania delegatów z jednym jedynym wyjątkiem (Bydgoszcz) odnośnie kandydatury zatwierdziło. W Bydgoszczy wyborcy żadną miarą nie chcieli przyjąć kandydatury dra Komierowskiego, a gdy postawiony przez nich kandydat adwokat tamtejszy Moczyński dla różnych przyczyn nie uzyskał wotum większości delegatów, postawili nader sympatyczną kandydaturę prezesa sejmowego Koła polskiego p. Leona Czarlińskiego, który też przez prowincjalny komitet jako oficjalny kandydat Polaków został ogłoszony. Obok Bydgoszczy także okręg średzko-śremski wybierać będzie innego posła, w osobie kupca średzkiego p. Kubickiego. Dawniejszy poseł tego okręgu p. Moszczeński cofnął swoją kandydaturę, ponieważ z góry wiedział, że kandydatura jego na zebraniu przedwyborczym w Środzie przepadnie dla uzasadnionej niechęci, jaką obywatele średzcy i śremscy słusznie czuli do niego, jako do posła, który od czasu swego poselstwa ani razu nie pokazał się swoim wyborcom.

Na pogrzebie Lirnika.

Kwiaty nasze, kłosa nasze,

Listki kalinowe —

I te z borów, z ciemnych lasów

Galazki dębowe

Pospataliśmy we wieniec —

W wieniec dla śpiewaka,

Dla tułacza, dla lirnika,

Wędrownego ptaśki.

Bo już wraca do nas zdale

Na ojczyste łany.

Tu gdzie chaty strzechy kryte

I białe sukmany;

Tu gdzie wierzeba się pochyła

Nad brzegiem potoka,

Gdzie też szemrać płynie cicho

Wisłoka szeroka,

Wraca lirnik, jak sierota

Do ziemi — matuli;

Ona przyjmie go w swe łono,

Do serca przytuli.

On ją kochał tak gorąco

I o niej wciąż śpiewał.

Wrócić do niej jeszcze kiedyś

Zawsze się spodziewał.

Więc go teraz tu witamy —

Tu w Krakowie siwym.

Zygmont dzwoni, ale śpiewa

Głosem żałobnym.

My mu wieniec niesiem w darze

Wieniec tych bez liku,

A na wstęgach napisano:

Cześć Tobie, Lirniku!

Cześć i dzięki za te pieśni,

Coś ich tyle śpiewał,

Każdą cieszyl się myśli nasze

I serca ogrzewał.

My w podzięce za te piosnki

Hold Ci oddajemy,

Na ramionach naszych własnych

Do grobu niesiemy.

Spocznij tutaj... śpij spokojnie,

Tys już między swymi...

Już Ci szumi brzoza biała

Galęzi wiotkiem, —

Już tu Wawel na Cie patrzy

I ta niwa, co wśród kłosów

Bławatem rozkwita;

Już tu brzęknie kosa polska,

Bocian zaklekoce

I opadnie rosa srebrna

W ciebie — jasne noce.

I tych wspomnień o przeszłości

Echo Ci odczyty...

(Głódka ziemi macierzystej

Spadnie na Twe oczy.

Ty śnić będziesz tu spokojnie,

My do chat swych wrócim.

A przy pracy — piosnki Twoje

Serdecznie zaucim.

Nie zapomnim Ciebie nigdy.

Boś Ty został z nami

Swą miłością dla Ojczyzny,

Swemi piosenkami,

Bo czy w szczęściu, czy w niedoli,

W chacie, czy przy pługu,

Przy kładzieli, czy przy studni,

Na błoniu, przy strzy —

Zawsze piosnką Twoją Lirniku

Usta się poruszą:

„Kochaj Polskę nie połową,

Ale całą duszą!”

Jadwiga Z.

Uroczystość narodowa ku czci Lenartowicza.

Biuro informacyjne komitetu Lenartowiczowskiego znajduje się przy ulicy Golebkiej 1. 5. Otwarte jest od godziny 9—12 rano i od 2—5 po południu.

Zwłoki Mazowieckiego Lirnika przybędą do Krakowa jutro w niedzielę.

Wydział Rady powiatowej krakowskiej uchwalił zaprosić członków Rady do wzięcia udziału w uroczystości *in corpore*.

„Sokoła”. Udział deputacji sokolich z całego kraju zapowiedziano nader liczny. Przybywa około 30 delegacji liczących z górą 300 członków. Najliczniej reprezentowaną będzie macierz lwowska z 15 druhami, następnie Tarnów, Nowy Sącz, Podgórze, Bochnia, Przemyśl i Czerniowce. Komisja kwaterynkowa zbierze się na dworcu kolei jutro w niedzielę o godzinie 1/5 rano, aby przywitać i rozprawić na kwatery druhow lwowskich i przemyskich. Kwatere główną urządzono w sali Towarzystwa muzycznego przy ulicy św. Tomasza. W niedzielę wieczór o godzinie 7 zbiorą się druhowie w ujeżdżalni „Sokoła” pod Kapucynami, aby stąd udać się na dworzec kolei. Po odprowadzeniu zwłok do kościoła odbędzie się towarzyskie zebranie w celu wzajemnego poznania się w lokalu p. Miksi. W poniedziałek o godzinie 1/8 rano nastąpi zszeregowanie oddziałów w ujeżdżalni. W czasie nabożeństwa ustawią się „Sokoły” na placu Maryackim.

Towarzystwo farmaceutyczne „Unitas” w Krakowie zamiast wieńca dla Teofila Lenartowicza złożyło kwotę 10 złr. na rzecz Tow. „Szkół ludowej”.

Towarzystwo lekarskie w Krakowie wysłało delegację w wieniec.

Towarzystwo przyjaciół nauk w Poznaniu wysłało w wieniec delegację złożoną z pp. hr. Engeströma i Kozłowskiego.

Księżarze zgłosili swój udział w uroczystości i w pochodzie poniosą wieniec.

„Gwiazda” lwowska wraz z innymi „Gwiazdami” przyjeżdża jutro, w niedzielę, rano.

Szarta do wieńca wspólnego, zainaugurowanego przez „Gwiazdę” lwowską dla Teofila Lenartowicza, wykonana została przez lwowską szkołę haftów muzeum przemysłowego.

Czość przedstawia się bardzo dobrze tak pod względem pomysłu, jakoteż wykonania. U góry na wianku pomieszczona data sprowadzenia zwłok, oraz orzeł polski i pogoń litewska, zaś na jednej szarfie umieszczony jest napis ozdobnym haftem wykonany: „Teofilowi Lenartowiczowi, wieszczonej ludowemu i przyjacielowi rzemieślników, członkowi honorowemu stowarzyszenia rękodzielników lwowskich „Gwiazda”, stęsknionemu na obczyźnie tułaczowi, w dniu sprowadzenia zwłok Jego na ziemię ojczystą, a na drugiej: „Stowarzyszenie rękodzielników „Gwiazda” we Lwowie, Białym, Drohobyczu, Gródku, Jarosławiu, Kołomyi, Krakowie, Przemyśle, Przeworsku, Rzeszowie, Stanisławowie, Sanoku, Strzynie, Tarnowie, Tarnopolu, Zaleszczykach, Żółkwi”.

Dyrekcja Stowarzyszenia „Gwiazda” tarnowska wydelegowała do Krakowa Michała Świdorskiego, Leona Majewskiego, Mikołaja Jamrowicza, Stanisława Kwiatkowskiego i Franciszka Kubiszalskiego.

„Gwiazda” stanisławowska wysłała 3 delegatów z prezesem swoim Fr. Papierkowskim i szlenderem na pogrzeb Lenartowicza do Krakowa. Złazę się oni z „Gwiazdą” lwowską.

Młodzież polska z Przemyśla wysłała delegację w wieniec.

Koło miejscowe Tow. „Szkół ludowej” w Żywcu wysłało delegację na pogrzeb Teofila Lenartowicza w osobach pp. Władysława Niemczyńskiego i Władysława Nowotarskiego w wieniec „Witamy kwitki, uzyskanych ze składek na rzecz Tow. „Szkół ludowej”.

Wydział powiatowy w Turce wysłał delegację na uroczystość.

Lwowska Izba rękodzielników wysłała w imieniu wszystkich korporacji 24 delegatów w wieniec.

Rada miejska w Dolinie uchwaliła wysłać delegację do Krakowa i zakupić 50 egzemplarzy książeczek, przez komitet Lenartowiczowski wydanych.

Z Oświęcimia nam donoszą: Tutejsza ochotnicza straż pożarna wysłała deputację z trzech członków wydziału strażackiego (bez wieńca) składając się mającą.

Redakcja *Dziennika Poznańskiego* nadesłała wieniec.

„Sokoł” lwowski przeznaczył kwotę 35 złr. za wynajem sali na wieczorek muzykno-deklamacyjny, urządzony staraniem Towarzystwa „Szkół ludowej” i Czytelni akademickiej za rzecz sprowadzenia zwłok Lenartowicza do kraju, również na cel powyższy.

Towarzystwo „Czytelnia” w Zagórzni wysłało na uroczystość sprowadzenia zwłok Lenartowicza dwóch delegatów w osobie p. Piskorza i Strzeleckiego, a zamiast wieńca składa 50 złr. dla Tow. „Szkół ludowej”.

Kronika.

Kraków, 10 czerwca.

Walne zgromadzenie członków krakowskiego Koła meńskiego Tow. „Szkół ludowej” odbyło się wczoraj wieczorem. Sekretarz Koła złożył sprawozdanie z czynności Koła w roku ubiegłym dokonanych. Po krótkiej dyskusji nad sprawozdaniem i udzieleniu absolutorium zarządowi, przystąpiono do wyboru nowego zarządu. Przewodniczącym Koła wybrano ks. rektora Tadeusza Chrońwickiego, zastępcą przewodniczącego p. Józefa Łokietka, sekretarzem dra Karpińskiego, zastępcą dra Hyżyckiego, skarbnikiem p. Antoniego Ryszarda, zastępcą p. Kłosańskiego Aleksandra.

Następnie wybrano delegatów na walne zgromadzenie całego Towarzystwa, które się odbędzie we wtorek po południu w sali Rody miejskiej. Delegatami wybrano pp. Hyżyckiego, Karpińskiego, Kłosa-

sowskiego, Pajaka, Kleczkowskiego, Ehrenberga, Ny-

cza, Heima, Wańkowicza, Lubaniewskiego i Erker.

Dla Tow. „Szkół ludowej” zamiast wieńca na trumnę Lenartowicza złożyli obywatele z Grzegorz 10 złr. 15 ct.

Polskie Stow. akademickie „Ognisko” w Gracu nadesłało zamiast wieńca na trumnę Lenartowicza 5 złr.

Uczniowie trzech gimnazjów i seminarium nau-

czyielskiego w Krakowie złożyli sześćdziesiąt złr.

Wzajemna pomoc uczniów uniwersytetu Jagiellońskiego złożyła 10 złr.

Na sprowadzenie zwłok Lenartowicza złożyło Stowarzyszenie introligatorów i pudełkarzy 5 złr. zamiast wieńca na trumnę Lenartowicza.

Koło artystyczno-literackie zaprasza wszystkich przybyłych na uroczystość pogrzebu s. p. Lenartowicza artystów i literatów polskich na raut, który się odbędzie w salach Koła jutro w niedzielę o godz. 9 wieczorem.

W Związku literackim wobec licznie zgromadzonych członków wygłosił wczoraj prezes dr. Tretak rzeź „O poezji Lenartowicza”. W zajmującym wykładzie prelegent położył główny nacisk na ludowy pierwiastek w poezji autora „Bitwy rakawickiej” i z tego stanowiska rozpatrywał jego stanowisko w poezji polskiej bieżącego wieku. Po odczycie wygłosiła się ożywiona dyskusja, w której zabierali głos pp. Sarnecki, dr. Koneczny, prelegent, oraz p. Fr. Rawita-Gawroński.

Zgromadzenie starszych cechów krakowskich, zwołane przez postów dra Weigla i dra Sokołowskiego, odbyło się wczoraj w sali cechów rzeźników. Najpierw zajęto się udziałem rękodzielników w pogrzebie Lenartowicza i wybrano w tym celu przewodniczącym starszego cechu rzeźników p. Armolowicza Stanisława, który ma akcję wszystkich cechów w tym względzie kierować. W dalszym ciągu toczyła się dyskusja w sprawie udziału rękodzielników krakowskich w ankiecie przemysłowej wiedeńskiej. Na liczną zapytania obecnych dawali obaj posłowie wyczerpujące wyjaśnienia, zwracając zarazem uwagę zgromadzonych na doniosłość ankiety wiedeńskiej i na potrzebę wybrania odpowiednich delegatów z Krakowa. Z pomiędzy zgromadzonych zabierali głos pp. Lenert, Staszczak, Zasadzki, Turliński, Meissner. Na wniosek p. Meissnera postanowiono wybrać komitet, złożony z pp. Lenerta, Armolowicza Stanisława, Wojtasiewicza, Staszczaka, Meissnera i Marka, który mając się zająć aggrupowaniem cechów w celu snadniejszego i łatwiejszego wyboru ekspertów z miasta Krakowa.

Wystawa wieczorna w Sukienicach przy elektrycznym oświetleniu i muzyce wojskowej będzie jutro w niedzielę i poniedziałek otwarta.

W parku krakowskim w poniedziałek, w dniu uroczystości Lenartowiczowskiej, p. Jan Madrzykowski, znany ogniomistrz, urządza wielką o uroczajnym programie zabawę ogrodową z koncertem orkiestry 20 pułku. Spalone będą różnorodne ognie sztuczne nadzwyczaj efektownego programu.

Wiadomości osobiste. P. Franciszek Gawroński (Rawita), znany literat i krytyk, przybył do Krakowa.

P. Stanisław Rossowski, współredaktor *Dziennika Polskiego*, bawi w naszym mieście.

Wycieczka towarzyszy krawieckich odbędzie się jutro w niedzielę w razie pogody na Pienińskich Skałach. Muzyka „Harmonii” przygrywać będzie od godziny 2 popołudniu.

„Z naszych gór”. Piękne widoki tatrzańskie z Zakopanego, subtelny rysunek Waleria Elia-sza, tego najlepszego znawcy i miłośnika gór naszych, przygotowała firma p. Jana Fischera w pałacu Spiskim w Krakowie, nadając im praktyczne zastosowanie. Widokami tatrzańskimi mianowicie ozdobiony został papier listowy i koperty, wykonane w Krakowie, a nikteli nieustępujące zagranicznym, lecz może przewyższające obce wyroby. Oprócz artystycznych wianet rysunkowych, papier listowy zdobli parulierszowie wyjątki z poezji tatrzańskich Ancezy, Asnyka, Goszczyńskiego, Lenartowicza, Pola i innych miłośników Tatr. Pomysłowość i przedsiębiorczość wydawniczej firmy, znajduje niezawodnie uznanie publiczności, papier bowiem jest bardzo ładny i o wiele tańszy od zagranicznych tego rodzaju wydawnictw, z widocznymi obcych nam „badów” i nieswojskich krawców.

Handel dawniej F. Szukiewicza w Rynku przy linii A B obłął p. Kazimierz Baum i prowadzić będzie pod firmą własną, wprowadzając skład papieru, przyborów piśmiennych szkolnych i malarskich. Dziś ks. kanonik Kt, dokonak aktu poświęcenia sklepu, przez nową firmę objęto.

Z lby sądownej. Rozprawa przeciw ks. Stojalowskiemu o zbrodnię z § 65 a. (pobudzenie do nienawiści przeciw cesarzowi) i występek z §§ 300 i 302 (zaburzenie spokoju publicznego) odbędzie się przed sądem przysięgłych w Krakowie dnia 20 b. m. Zarzucone ks. Stojalowskiemu winy popełnione być miały, jak to już donosiliśmy, znana broszura „*Vor das Weltgericht*” i sześcioma innymi artykułami, w których uderzano na prawomocne wyroki sądowe, lub rozporządzenia polityczne Pogołosa, iż rozprawa ma być tajną, utrzymuje się nieustannie. Ks. Stojalowski z powodu tej sprawy, na podstawie „obawy powtórzenia czynu”, pozostaje w areszcie śledczym już od trzech miesięcy.

Rozprawę przed Sądem przysięgłych, wyznaczoną na dzień 12 i 13 b. m. o występkach prawoszy przeciw p. Janowi Engliszowi, odroczone.

† Benedykt Olszewski. Z Żorawna piszą do nas: Dnia 2 b. m. odprowadziliśmy na miejsce wieczne spoczynku zwłoki s. p. Benedykta Olszewskiego. Była to jedna z wybitniejszych postaci naszej bohaterskiej przeszłości ostatniego przełomu. S. p. Benedykt Olszewski urodził się w majątku rodzinnym Pobojsk na Litwie. W czasie wybuchu powstania w r. 1863 liczył lat 22 i wdziedzion niepoehamowanym zapalem, pociagnął wraz z dworską czeladzią do obozu Sierakowskiego. Wnet zwykłą odwagę przechodzącą w odwagę, a szczególnie podziwu godną sprawność w walce podjął, uzyskał mu u podkomendnych przydomek, z którym w dziejach naszego powstania imię jego zostało połączone na zawsze. Nazwano go *Piorunem*. W listopadzie 1863 r. porucza mu ks. Mackiewicz, organizator z ramienia Rządu narodowego województwa kowieńskiego, samodzielną dowództwo. Odtąd walczył Olszewski aż do upadku powstania bezustannie wśród śniegu, mrozu, głodu i niedostatku amunicji. Za napój służył mu śnieg, za pokarm chleb czarny, a długie miesiące brł gęsty i wyszkrzono niebo byłym jedynym namiotem. Walczył do końca mimo ogólnego naprężenia, mimo czyhającej dokoła zdrady. Dopiero kompletny upadek sił fizycznych skłaniał go do

schronienia się za granicę przy pomocy przyjaciół.

Udaje się do Paryża.

Ciężkie tam przeżył chwile emigracji i jak prawie każdy z naszych ziomków na wychodźstwie, pracą rąk utrzymywał życie. Tak doczekał wojny prusko-francuskiej. Na odgłos surm bojowych francuskich, marząc o lepszej doli

wp. Jan Götze-Okoimski, właściciel dóbr 5 zlr. Za która to ofiarę, w imieniu tej starożytnej, a oddawna carlo opuszonej świątyni pańskiej, składam niniejszem wspaniałomyślnym ofiarodawcom najserdeczniejsze podziękowanie.
Ks. Piotr Strzeliński, proboszcz.

Wykaz wpływów pieniężnych na cele wystawy krajowej. Lista III.

Imię i nazwisko.	Wpływy w zł.	Wpływy w gr.
Z listy I i II	11940	8410
Gorayski August	250	250
Ziemicki Gwalbert	250	—
Ozajkowski Berenda Michał	250	—
Hr. Wodziecki Ludwik	500	1000
Horowitz Samuel	1000	250
Götze Jan z Okocima	500	1000
Ostaszewski Stanisław	250	—
Paygert Jan	250	—
Roński Emanuel	250	—
Kniaź Puzyna Julian	250	—
F. S. Bardas	100	250
Lazarus Maurycy	250	—
Hr. Gołuchowski Adam	250	250
Hr. Gołuchowski Agenor	500	1000
Magistrat m. Krosna	25	—
Rada pow. w Grybowie	50	—
Magistrat m. Gródka	25	—
Rada pow. w Brzozowie	250	—
(C. d. n.)	—	—

Repertuar teatru krakowskiego.

W niedzielę 11 czerwca: Po raz 144 „Kościusko pod Racławicami”, obraz historyczny ze śpiewami w 5 obrazach Wł. L. Anceyca.
W poniedziałek 12 czerwca: Po raz 145 „Kościusko pod Racławicami”, obraz historyczny ze śpiewami w 5 obrazach Wł. L. Anceyca.

We wtorek 13 czerwca: Benefis i cernasty gościnny występ Ireny Trapszowej, artystki rządowych teatrów warszawskich, po raz pierwszy „Bakara”, komedia w 1 akcie Maryana Gawalewicz, „Bibiński”, komedia w 1 akcie Maryana Gawalewicz, „Lekcja deklamacyi”, fraszka sceniczna w 1 akcie Maryana Gawalewicz i „Guzik”, komedia w 1 akcie Maryana Gawalewicz.

Wiadomości naukowe, literackie i artystyczne.

— **Wydawnictwa Lenartowiczowskie.** Na pamięć sprowadzenia zwłok Teofila Lenartowicza do Ojczyzny. Dla polskiego ludu napisał Michał Daniłak. Kraków, nakładem komitetu, 1893.

Serdeczne ciepło, przejrzystość i jasność, barwne obrazowanie, biegłe podchwycenie z życia i pieśni mazowieckiego lirnika wszystkich momentów, nadających mu wybitną cechę poety-patrioty, co jedynie w polskim ludu rolnym widział się, zdolną pokruszyć pęta niewoli — oto główne zalety tej broszury.

To też szczególną treść nazwał myśl komitetu, że narodowa uroczystość sprowadzenia zwłok poety uświetnił takim wydawnictwem.

Lud polski będzie miał pamiętkę trwałą i piękną, tem cenniejszą, że prawdziwie dla ludu napisaną, pełną prawdą, a uczucia miłości ojczyzny ziemi w pierśiach wieśniaczych rozbudzić zdolną.

„Puszczaj kosa na te chwasty,
„Co nam pola głuszą,
„Kochać Polskę nie potowa,
„Ale całą duszą” —

oto myśl główna, którą autor wyraził na każdym miejscu broszury dobitnie i zrozumiale...

Cytaty z pism Lenartowicza dobrze nadzwyczaj traktuje, zawsze te, w których poeta kreślił gorącą wiarę w łaskę boga, miłość dla ludu, nadzieję lepszej przyszłości Ojczyzny i zachętę do walki przeciw wrogom, którzy zabierają ludowi polskiemu użnoję pracę zagony, „Jeden Bóg wie za co”.

Broszurę zdobi na okładce medalion Lenartowicza, a wewnątrz dwie piękne rycin: portret lirnika mazowieckiego i „Błogosławieństwo kosynierów” Stachiewicz.

Przytoczona na końcu „Bitwa racławicka” Lenartowicza tworzy doskonale pomysłową całość pamiętkowego wydawnictwa, które niezawodnie wszędzie, a szczególnie pod strzechami wieśniaczymi serdecznego dozna przyjęcia.

Cena egzemplarza 25 ct. Do nabycia we wszystkich księgarniach. (Dor.)

Portret Teofila Lenartowicza z fotografii, wykonanej na krótko przed zgonem poety we Florencji — wyszedł z pod prasy, nakładem wydawnictwa naszego dziennika i jest do nabycia w administracji *Nowej Reformy*, po cenie 12 centów za egzemplarz.

— **Lirnik Mazowiecki** szkice literackie przez Jana Kasprowicza. Pod tym tytułem ukazała się już na pulkach księgarskich spora broszurka, wydana nakładem ruchliwego Towarzystwa imienia Stanisława Staszka we Lwowie. Zdobę ją udatna rycina Ludowego Śpiewaka.

Blizszą ocenę talentowanego pisarza oddkładać do najbliższej przyszłości, zaznaczamy dziś tylko, że szkice niniejszy technicznie godzą się do nieśmiertelnego pieśniarza mazowieckiego, a idealną postać jego maluje barwnymi, pożytecznymi w przeważnej części z palety samego Lirnika.

Cena książeczki w handlu księgarskim 50 ct.

— „**Lenartowiczowie**”, zebrał K. Bartoszewicz. Zeszyt I, str. 16.

Pod powyższym tytułem opuścił prasę zeszyt zbiorowego wydawnictwa, w którym p. K. Bartoszewicz zamierza podawać rozproszone i nieznanne utwory Lenartowicza, oraz materiały i przyręki do biografii lirnika mazowieckiego.

Zeszyt zawiera list T. Lenartowicza, odsłaniający uczucia i zapatrywania poety na współczesne prądy społeczne i literackie, dalej wiersz p. t. „Dwa monumenty”, list K. Raczyńskiego do Lenartowicza, a na końcu drobne utwory Lenartowicza, napisane podczas jego pobytu w Krakowie w r. 1875.

— **Pamiętnik z uroczystości złozenia zwłok** „lirnika mazowieckiego” na Skałce w dniu 12 tym czerwca 1893. Drobne wydawnictwo mieści portret,

krótką biografię, oraz porządek uroczystości pogrzebowej T. Lenartowicza.

Spostrzeżenia meteorologiczne

(podług obserwatorium krakowskiego),
Kraków, dnia 10 czerwca.

	wczoraj g. 10 w. g.	dzisiaj g. 6 rano g. 2 pop.	dzisiaj g. 2 pop.
Ciepłota powietrza (śred. do 0)	744 2 mm	744 0 mm	743 5 mm
Temperatura w stopniach Celsjusza	+15 0	+14 5	+20 8
Kierunek i moc wiatru (0 — cisza, 10 burza)	SW 1	SW 1	SSW 1
Wilgotność względna (w odsetkach)	89 %	86 %	64 %
Stan nieba	0	9	10
0 pog., 10 zup. pochm.	0	9	10

Telegramy „Nowej Reformy“

(Telegramy Biura Korespondencyjnego).

Wiedeń, 10 czerwca. (Wywody Kalnoky'ego). W komisji budżetowej delegacyi austriackiej, po przyjęciu sprawozdania Dumby o budzie ministerstwa spraw zagranicznych, zabral głos Kalnoky i przedewszystkiem podziękował komisji gorąco za zaszczytne uznanie jego działalności i oświadczył, że skorzysta ze sposobności, aby jeszcze kilka słów dorzucić do tego, co już poprzednio o politycznym położeniu powiedział. Mowa zauważyła, że słowa jego nie wszędzie w tym duchu rozumiano, jak on je mówił i rozumiał, a to zarówno ze strony komisy, jak w Austro-Węgrzech.

„Mianowicie — mówił Kalnoky — spostrzegłem z wielkiem ubolewaniem, że w niektórych dziennikach niemieckich słowa moje spotkały się z interpretacją wcale nieodpowiednią. Nie chcę tutaj wdawać się w rozbiór mniej lub więcej obrazających supozycy niektórych dzienników — jednakże zbyt ważną jest dla mnie rzecz, aby o naszej polityce w Niemczech nie zakorzenili się błędne pojęcia i aby tam nie zwracano uwagi na fałszywy sposób rozumienia słów naszych, któryby usiłował podać w wątpliwość nawet podstawę naszej polityki, mianowicie nasze przymierza i nasz do innych państw stosunek.

„Wyrażałem się w wywodach moich dokładnie, a że one były jasne, dowodzi tego sposób, jak je rozumiano w obu delegacjach. Ze sojusze nasze nie doznały zmiany i opierają się nadal na dotychczasowych silnych podstawach, że w dalszym rozwoju ścisłych naszych stosunków żadne nie zostały zmiany, — nie podlega żadnej wątpliwości. Wątpliwości, wysnuje z moich słów, oprócz chęci na tem, że w wypowiedzianym przezemnie przekonaniu o ustaleniu się naszych nadziei pokojowych i o oświadczeniach moich co do przyjaźni stosunków z Rosją — upatrywano przeciwnieństwo do stanowiska, zajętego w tej sprawie przez gabinet berliński. Jest to z gruntu niezasadne pojmowanie rzeczy.

„Co się tyczy wzrastającej ufnosci w utrzymanie pokoju, nie należy jej, jak już powiedziałem, odnosić do szczegółniejszych wypadków lub politycznych wahań, lecz do ogólnego uczucia, jakie z czasem spostrzegać się daje. Nie wysnułem stąd wniosku, że dalsze postępowe zwiększanie siły zbrojnej może być powstrzymane, lecz przeciwnie, odsuwając wszelką myśl o rozbrojeniu, obstarąłem za energicznym przysparzaniem środków, zmierzających do zapewnienia nam stanowiska mocarstwowego.

„Jeśli życzy sobie zapewnienia pokoju europejskiego, — to jestto samo przez się zrozumiałem zarówno, jak że wtedy tylko to życzenie spełnić się może, gdy poczucie własnego bezpieczeństwa także w sprzymierzonych państwach się ustali. A jeśli najwyższe powagi wojskowe i rząd niemiecki oświadczają, że pewne zarządzenia w wojsku niemieckim dokonane być muszą, aby ustalić poczucie własnego bezpieczeństwa, to godzę się z tą myślą i sądzę, iż mogę powiedzieć, że w przeprowadzeniu tych zarządzeń upatruję stanowczą gwarancję pokoju.

„Dopiero wtedy utrwalę się może powszechne poczucie uspokojenia, gdy przeswiedzenie o własnym zabezpieczeniu przed ewentualnem niebezpieczeństwem wyższe będzie ponad wszelką wątpliwość.

„Inne wnioski, — jakie w dziennikach niemieckich z oświadczeń moich o stosunku do Rosji wysnuło, polegają również na nie zrozumieniu rzeczy, jeśli w słowach moich upatrywać chciano z wrot polityczny. Rządy państw sprzymierzonych trzymały się zawsze tego, że przymierze nasze z Niemcami i Włochami wcale nie wyklucza dobrych stosunków z innemi państwami. Sam Bismarck, który przecież położył podwaliny do polityki na trójprzymierzu opartej, mówił zawsze, że możliwe utrzymanie jak najlepszych stosunków z Rosją, najlepszą jest gwarancją utrzymania pokoju. Wszystko, co w Berlinie pod tym względem się stało, przyjmowaliśmy zawsze z pełnem zaufaniem i z szczerą życzliwością. Wobec tego sprzecznym jest z tem pojmowaniem rzeczy, jeśli dzienniki niemieckie upatrują oddalenie się od naszych do ychczasowych stosunków sprzymierzeńczych w tem, że konstytuujemy przyjaźne ułożenie się stosunków naszych w Rosji.

„Mogę tylko jeszcze raz zaznaczyć, że co się tyczy naszego przymierza stoimy niezmienne na tym samym gruncie, że z tą samą szczerością i lojalnością trzymamy się tego, iż to przymierze jest wyłącznie obronnem i przeznaczonem tylko do utrzymania pokoju, — że przeto moje tej sprawie poświęcone wyjaśnienia nie można stawiać w sprzeczności z zapatrywaniami, jakie o tej sprawie są w Niemczech, a nareście, że przyjaźne stosunki z Rosją nie stają w żadnej sprzeczności z naszymi przymierzami a zgodne są z polityką jaką prowadziliśmy dotąd z wszelką jasnością i konsekwencją i że nie mogą być uważane za objaw zwrotu i zmiany.

Sądzę, że powinienem dać takie wyjaśnienia, bo muszę przykładając wielką wagę do tego, aby fałszy-

we tłumaczenia nie rozchodzili się dalszemi kłęgami po Niemczech, z któremi wiąże nas najserdeczniejsze uczucia i wielkie interesa.

Na uwagę jednego z delegatów, iż w niektórych niemieckich dziennikach niejednokrotnie podnosili się zarzuty, jakoby Austro-Węgry w rozszerzaniu i rozwijaniu swojej siły zbrojnej nie dotrzymywały kroku z Niemcami i jakoby skutkiem tego nie spełniały dostatecznie swoich z przymierza wynikających zobowiązań — odpowiedział hr. Kalnoky:

Sądzę, że to twierdzenie jest zupełnie samowolne i nieusprawiedliwione. Niewiadomo mi wcale, by kompetentne powagi wojskowe w Berlinie uczyniły nam taki zarzut, jaki sam spotkał w tamtych dziennikach. Wobec wzajemnej lojalności sprzymierzonych rozumie się samo przez się, że każdy z nich uważa za swój obowiązek w swoich wojskowych zarządzeniach iść tak daleko, jak daleko pozwalają mu jego siły aby ile możności uczynić wszystko, co się da uczynić dla wzmożenia siły zbrojnej, dla jej rozwoju i postawienia jej w pogotowiu wojennem. Niczego więcej nie można żądać od nikogo.

Mogę tylko powtórzyć, że owo twierdzenie nie ma żadnej realnej podstawy i że u nas nie wszystko dało się zrobić, czego sobie administracya wojenna mogła życzyć, ale że przy wielkiem natężeniu sił naszych przyczyniliśmy się rzetelnie i zupełnie do powiększenia sił zbrojnych.

Naturalną jest rzeczą, że bardzo wielką wagę przykładamy do tego, abyśmy mogli oprzeć się na własnych siłach i że każdy sprzymierzeniec głównie na własnych siłach polegać powinien. We wszystkich omych połączaniach godnych tłumaczenia uwidnają się tylko zapatrywania i zamiary stronnicze, zajętych walką wyborczą w Niemczech.

Wobec ścisłych stosunków obu monarchij i wobec szczerzego zaufania w lojalność wzajemną i wierność, ani mowy być nie może o jakimsz aż do wysokich sfer sięgającym nieporozumieniu we wszystkich sprawach ważnych.

Wiedeń, 10 czerwca. W komisji budżetowej austriackiej delegacyi oświadczył sprawozdawca Dumby o wywodach Kalnoky'ego, że wszyscy członkowie doskonale zrozumieli słowa ministra, wyrażi ubolewanie z powodu niektórych głosów z zagranicy, jakby świadomie podsuwających najważniejszym ustępom wywodów ministra znaczenie, jakie żadnemu członkowi komisji nawet na myśl nie przyszło.

Wiedeń, 9 czerwca. Komisya budżetowa austriackiej delegacyi obradowała nad zwyczajnymi wydatkami na wojsko. Minister wojny zasadał w dłuższym poufnym wywodzie podwyższenie etatu koniecznością uzupełnienia uzbrojenia. Rząd obstarę niezachwianie, że należy użyć każdego mężczyzny i każdego centa na przygotowania wojenne, jeśli go wymaga obrona na jakikolwiek wypadek. Dalej minister wojny podnosi, że wartość szkół kadetkich podniesiono odpowiednio do potrzeb czasu. Obawy wyrażone z powodu reorganizacyi oddziałów inżynierskich i pionierskich okazały się bezpodstawnymi. W końcu oświadczył, że każe wypracować projekt zapewniający wysłuzonym podoficerom odprowę pieniężną lepsze stanowiska w służbie cywilnej i posady w administracyi wojskowej. Otwarto dyskusję. P. Suess wykazuje szczegółowo powody głęboko sięgającego rozdrażnienia w kręgach studentów z powodu znanych rozporządzeń i zaleca, aby na wzór niemiecki postanowiono, że stopień oficera można uzyskać tylko po ukończeniu uniwersytetu i oficerowie rezerwy awansować mogą równocześnie z oficerami zawodowymi. Heilberg żąda wielu wyjaśnień. Chrzanowski prosi o objaśnienie jaki los spotkał rezolucję uchwaloną w r. 1892 w sprawie postanowien o rejonie fortecznym w Krakowie. Promber żąda przeniesienia komendy 9 korpusu z Josefstadu do Berna i pragnie w interesie fabrykantów dowiedzieć się, czy istnieje zamiar zmienienia barwy mundurów. Popowski popiera interpelację Chrzanowskiego i żąda rewizyi przepisów o rejonach magazynów amunicyi. Mowca zapytuje, czy minister nie zamierza powierzyć lekarzom wojskowym wydawania rozpraw i praw dyscyplinarnych wobec służby sanitarnej przy chorych i żąda rozwiązania kwestyi kwatunkowej bez nakładania wielkich ciężarów na kraje. Russ zapytuje czy rząd zamierza prawo do jednorocznej służby rozszerzyć czy ścięścić i prosi o wyjaśnienie, czy liczba oficerów rezerwowych wystarczy na wypadek mobilizacyi. Plener żąda wykazów co do dostaw dla wojska oddanych drobnym przemysłowcom i wyraża uznanie dla ministra wojny z powodu jego przychylności dla drobnych przedsiębiorców.

Wiedeń, 10 czerwca. Komisya budżetowa delegacyi austriackiej przyjęła dzisiaj bez zmiany preliminarz zwyczajnych wydatków wojskowych i przystąpiła do narad nad wydatkami nadzwyczajnymi.

Wiedeń, 10 czerwca. Komisya wojskowa delegacyi węgierskiej przyjęła sprawozdanie Pulszky'ego.

Wiedeń, 10 czerwca. Zwłoki s. p. T. Lenartowicza odejść stąd dzisiaj po południu. Na dworcu kolei Północnej przed odejściem pociągu zgromadzą się delegaci stowarzyszeń polskich, aby złożyć wieńce.

Wiedeń, 10 czerwca. Prezydent ministrów Weckerle przybył tutaj wczoraj popołudniu. Fejerwarj odejść do Pesztu.

Wiedeń, 10 czerwca. Na przedwczorajsem posiedzeniu nieustającej komisji dla spraw przemysłowych, wysłuchano przeważnie zdań przedstawicieli stowarzyszeń przemysłu rękodzielniczego. Rzecznicy, przedstawiciele majstrów, z wyjątkiem jednego, oświadczyli się stanowczo przeciw wymaganiu świadectw uzdolnienia od pomocników.

Co do rozszerzenia wymogów uzdalniających świadectw od właścicieli fabryk, żądali przedstawiciele majstrów, aby każdy fabrykant wykazał się uzdolnieniem do każdej gałęzi przemysłu rękodzielniczego w zakresie swego przedsiębiorstwa wykonywanego.

Rzecznicy ze strony pomocników sprzeciwili się powyższemu żądaniu.

Wiedeń, 10 czerwca. Sprawozdanie banku austro-węgierskiego za tydzień ubiegły dnia 7 b. m. Banknotów w obiegu było za 457,579,000 zlr.

w porównaniu więc z tygodniem poprzedzającym mniej o 5,131,000 zlr.; — zapasu kruszcowego było za 289,117,000 zlr., mniej o 513,000; w portfelu wekslowym było za 163,907,000 zlr., mniej o 3,997,000 zlr.; — w lombardzie było za 21,978,000 zlr., mniej o 108,000 zlr.; — banknotów nieopodatkowanych w rezerwie było za 34,106,000, więcej o 4,643,000 zlr.; — asygnat skarbu państwowego było w obiegu za 312,043,000 zlr., mniej o 451,000 zlr.

Tryjeść, 10 czerwca. Podeszas wczorajszych wyborów do Rady miasta, wybrało pierwsze koło wyborców 10 kandydatów partyi postępowej. dwóch konserwatywnej, a mianowicie posłów do Rady państwa Luzzate i Burgstallera.

Budapeszt, 10 czerwca. Aryksiąże Albrecht przybył tu wczoraj popołudniu z Koszyc.

Pięćkościoty, 10 czerwca. Wszelkie usiłowania władz celem przeprowadzenia ugody między strejkującymi a pracodawcami, pozostały bez skutku. Zachodzi obawa starć i zaburzeń.

Berlin, 10 czerwca. Aryksiążna-wdowa Stefania odjechała wczoraj wieczorem do Malborka.

Friedrichsrode (w Prusach, w prowincyi saskiej), 10 czerwca. Przeszłej nocy spalił się do szczytu dom gościnny w zakładzie kąpielowym.

Cotto, 10 czerwca. Przedwczoraj nie było wypadku cholery natomiast kilka w Frontignau.

Walencya, 10 czerwca. Wybuchły tu zaburzenia anarchistyczne. Wiele osób uwięziono.

Ryga, 10 czerwca. Kurator okręgu naukowego prowincji nadbałtyckich nakazał, aby uczniowie także na pauza z odpoczynku między godzinami naukowymi rozmawiali ze sobą po rosyjsku.

Bukareszt, 10 czerwca. Z rozmaitych stron Moldawii dochodzą wieści o nowych powodziach. Wiele miejscowości zalanych, komunikacye przerwane.

Ateny, 10 czerwca. W Zante dało się znów uczuć trzęsienie ziemi.

Waszyngton, 10 czerwca. Gmach po-teatralny, gdzie obecnie były pomieszczone biura rządowe, zawałił się. 25 osób zabitych, 60 rannych. Zachodzi obawa, że około 20 ludzi znajduje się jeszcze pod gruzami.

Kursa telegraficzne na giełdzie wiedeńskiej.

dnia 9 czerwca 1893 r	Kurs w wal. austr.	złr.	ct.
Zjednoczony dług w papierach	98	25	
Zjednoczony dług w srebrze	98	15	
Austriacka renta złota	117	35	
5 % austriacka renta (marcowa)	96	45	
Akcyje banku austro-węgierskiego	991	—	
Akcyje kredytowe	339	—	
London	122	95	
Srebro	—	—	
20-to frankówki za sztukę	9	79	
Dukaty austriackie	5	85	
Banknoty banku niemiec. za 100 m	60	20	
Wiedeń, d. 10 czerwca. Ruble 130—			
1827 — 1975 Spiritus 1760 —			
do —. Pszenica 828. Owies 715			

Odpowiedzialny Redaktor:
Józef Łokietek.

Wydawca: **Dr. Lestaw Boroński.**

Rubryka „Nadesłane“ nie pochodzi od Redakcyi, która też żadnej odpowiedzialności za nią nie przyjmuje.

NADESŁANE

Do dzisiejszego numeru dołączamy d'a Szan. Prenumeratorów naszego dziennika „Odezwę Zarządu głównego Tow. „Szkoły ludowej“.

„Hold Lirnikowi Mazowieckiemu“.

Pod takim tytułem wyjdzie z druku nazajutrz po uroczystości złozenia zwłok s. p. Teofila Lenartowicza w Grobie Zasłużonych na Skałce w Krakowie, książka pamiątkowa. — Treść: Portret i życiorys poety. — Pogląd na wartość Jego dzieł i pieśni, pióra znakomitego krytyka literatury dr. Adama Bełcikowskiego. — Ostatnie chwile we Florencji. — Bibliografia dzieł poety. — Dokładny opis uroczystości. — Wszelkie mowy, na uroczystości tej wygłoszone. — Spis osób, zajmujących się urządzeniem narodowego hołdu dla poety. — Wykaz deputacyi, delegatów, wieńców i t. d.

Zamówienia miejscowe, oraz przedpłatę z prowincyi i zagranicy przyjmuje

Księgarnia Gebethnera i Spółki w Krakowie.

Cena egzemplarza oznaczona na 50 centów, po wysięciu książki będzie podwyższoną.

Dr. Czesław Waligórski

asystent Polikliniki wiedeńskiej
ordynuje od 10 czerwca b. reku w Krynicy 1400 Łazienki borowinowe. 1 2

Miłośnikom kwiatów polecamy wydaną nakładem księgarni Himmelblaua książeczkę p. t.

Kwiaty w pokoju

ich wybór, sposób pielęgnowania według najnowszej nauki i własnych doświadczeń przez

Elżbietę Mierosławską.

Cena dla Prenumeratorów „Nowej Reformy“ za egzemplarz oprawny 1 zlr. z przesyłką pocztową.

WILHELM FENZ w Krakowie

poleca swoje składy i wystawę na pierwszym piętrze. 925 37 0

Kalamarze stojące i zamykane.
Saszety fiolkowe i różnych zapachów
Tapety werniksowane do mycia.

Wieniec sztuczne. (1887 2 2)
Wieniec ze świeżych liści.
Wstęgi różnokolorowe na metry.
Wstęgi gotowe z drukiem i z literami

Czyste naturalne wina!

i dla prywatnych odbiorców wprost.

Dalmatyckie czerwone stołowe
wino najlepszej jakości po 22 cent za litr, włącznie z naczyniem, w beczkach od 50 litrów począwszy, za zaliczką.

Odsprzedającym opust.

Próbki darmo i opłacone, dla prywatnych jednak odbiorców za nadesłaniem 20 ct.

Cirillo Cattich

właściciel winnic, interes eksportowy dalmackich win — fabryka octu winnego
1384 1 10 **Z A R A .**

Dr. Stefan Skrzyński

ordynuje jak dawniej w bieżącym sezonie
w Cieplicach Czeskich (Schönau-Teplitz) w domu „Villa-Polonia“.
(853 5 7)

ZAKŁAD ZDROJOWY w Krynicy

do użytku otwarty.
Bliższych wyjaśnień udziela c. k. Zarząd zdrojowy w Krynicy. 1331 2 3

Dr. Franciszek Kmietowicz

ordynuje
jak w latach ubiegłych
w Krynicy
1286 „pod Kosynierem“ 3 3

Piekarnia parowa w PODGÓRZU

GUSTAWA BARUCHA
wypieka

Chleb czysto żytni
w bochenkach ważących 2 i 3 kilogramy.

Telefon Nr. 73.

Zarząd piekarni parowej Gustawa Barucha w Podgórzu podaje niniejszem do wiadomości, iż czyniąc zadosyć życzeniom P. T. odbiorców wypiekać będzie od 1 kwietnia 1893 zaczawszy dwa gatunki chleba czysto żytniego (jasny i ciemny) w bochenkach po 22 i 33 ct.

W Krakowie utrzymują na składzie ohydwa gatunki chleba żytniego wszystkie agencje piekarni parowej. W Bochui u Gustawa Rosenberga, w Wadowicach u Teofila Kluka, w Tarnowie u Tadeusza Scharfa, w Rzeszowie u M. E

Antoniego Mirkiewicza

Pierwsza polska Fabryka Rękawiczek
Kraków, ul. Mostowa, L. 4, ul. Grodzka, L. 31,

poleca wielki wybór najlepszych i najmodniejszych rękawiczek, szelek, bandażów rapturowych, oraz wszelkich wyrobów skórnych po umiarkowanych cenach.

są najbardziej wypróbowanymi i najbardziej udoskonalonymi maszynami do szycia na całym świecie. Więcej niż 10 milionów maszyn tych znajduje się w użyciu, skutkiem bowiem swej nader praktycznej konstrukcji, oraz niezrównanej trwałości są najwięcej poszukiwanymi maszynami. Maszyny te odznaczają się przeszło 300 pierwszymi nagrodami, a w roku zeszłym znów otrzymały:

w Strassburgu złoty medal,
w Temeszmarze złoty medal,
w Pradze Dyplom honorowy.

Originalne Singera IMPROVED MASZYNY DO SZYCIA

(z kołkami pierścinkowymi)
są najdoskonalszymi maszynami specjalnymi do szycia bielizny, sukien, dla krawieczyzny i dla sporządzania ubrań wojskowych.

Maszyny te z okrągłym transportem (posuwaczem) o kołkach pierścinkowych, jak również Originalne Singera cylindrowe maszyny są najlepszymi specjalnymi maszynami do robót szewskich, siodlarskich, oraz galanterii skóranej. W ogóle oryginalne Singera maszyny do szycia są dla wszystkich celów przemysłowych bardzo praktyczne. Głównymi zaletami ich są: prosta i odpowiednia konstrukcja, znakomity materiał z jakiego wyrabiane są, oraz dokładne wykończenie wszystkich części składowych, na czym bez zaprzeczenia polega trwałość maszyn, szybki i łatwy ruch, niezrównanie piękny szew (t. z. perełkowany i ozdobny). Maszyny te zaopatrzone są w aparaty najnowszej konstrukcji do różnych robót przydatne.

Najnowszy wynalazek Singera Comp. wysokoramienna maszyna „Vibrating Shuttle“ okazała się znów znakomitą wyrobem, jak wszystkie inne maszyny przez fabrykę tę wyrabiane.

Wszystkie maszyny, pod nazwiskiem „Singer“ sprzedawane, są naśladownictwem.

Wyłączną bowiem sprzedaż Originalnych Singera maszyn do szycia ma tylko

G. Neidlinger

nadworny dostawca,

Kraków, ulica Floryńska, L. 34.

206 42 0

Filia w Tarnowie, ulica Krakowska, L. 45.

Stefan Dewonowski

Międzynarodowa spedycja i zbiorowe ładunki

Wiedeń, I., Hefnerstorferstrasse 4.

Najszybsze ładowanie.
Najtańsza taryfa frachtowa.
Najwyższe refakcyje.

Prowizja za stręczenie (stręczycielom).

(Własne specjalne wagony o wielkich przestrzeniach do ładowania dla zbiorowych usług do Galicji i Bukowiny).

Pomimo wszechstronnego rozwoju chemii kosmetycznej i niezliczonych przetworów na tem polu, żadnemu z nich nie udało się usunąć starca, bo od 30 lat istniejącego środka, którym jest

Dr. Fryd. Lengiel'a Balsam brzozowy

dowodzi to więc prawdziwej wartości tego środka upiększającego, wprost przez naturę samą nam danego. Balsam brzozowy Dr. Fryd. Lengiel'a badał wybitny lekarz, rosyjskiego ministerstwa, a prof. Dr. med. Raspi, prokurator uniwersytecki w Wiedniu i profesor Pylech w Londynie i w. i. szczególnie go zaleca. Balsam ten używa się za pomocą postępowania chemicznego, które od lat 30 nie uległo żadnej zmianie, nadaje mu własność usuwania starego naskórka, w miejsce którego powstaje naskórek nowy, odznaczający się młodością i świeżością, niemniej gubi też bezwzględnie wszelkie nieczystości skóry, plamy, piegry i zaczerwienienia, wygładza zmarszczki i piegry po uspie, nadając skórze niezrównaną gładkość, świeżość i ożywiony kolor. — Cena Balsamu brzozowego 1 ztr. 50 et. za dziesięć sztuk.

Tece, które po nyciu Balsamu brzozowego zyskują nadzwyczajną delikatność, konserwuje się nadal za pomocą

Dr. Lengiel'a OPO-CRETE, doza 60 et., i Dr. Lengiel'a MYDŁA BENZOE, za sztukę 60 i 35 centów.

Do nabycia w każdej większej aptece, mianowicie: we Lwowie u Z. Ruckera, w Krakowie u Wiktora Redyka, w Czerniowcach u Gólbowskiego nast. Mahl apt., w Tarnowie u Maurycyego Adlera, w Bieleku u Alfreda Blumenthala i w drogueryi A. Haas.

WYROBÓW RYMARSKO-SIODLARSKICH i GALANTERYJNO-SKÓRZANYCH JANA KLECZENSKIEGO

ulica Szpitalna, L. 32 (vis à vis nowego teatru),
poleca

kufry, torby i torebki podróżne różnego rodzaju, necessary, plaidrouleaux, futerały na laski, parasole, strzelby i rewolwery, paski damskie, paski do pleców, portmonety, pularesy, étuis na cygara i papierosy, portfele na papiery, kagance, obroże i szorki na rękę z niklowem lub poszlaczaniem okuciem

w wielkim wyborze, w jak najlepszym gatunku, po nader niskich cenach.

Fonciere Peszteński Zakład Ubezpieczeń.

Fundusz gwarancyjny dwadzieścia i dwa milionów koron.

Ubezpieczenia od szkód ogniowych, na życie ludzkie, od szkód wynikłych z transportu, od nieszczęśliwych wypadków, od szkód wynikłych ze złuszczenia szyb.

Wszelkich objaśnień udziela i wnioski ubezpieczenia przyjmuje

Główna Agencja w Krakowie, ul. Poselska, L. 9, Telefon Nr. 153.

PIERWSZA SPÓŁKA BLACHARSKA

J. Stankiewicz, J. Bialik, S. Michalski,

w Krakowie, przy ulicy Sławkowskiej, L. 22,

Będąc zaopatrzonymi w materiał wyrobowy, wszelkie maszyny pomocnicze i pośladające ichowe urządzenia, wykonujemy po cenach umiarkowanych wszelkie przyrządy kąpielowe, jako to: wanny, prysznicze, pieceki do waniem, zakładamy dzwony elektryczne i gromochłony, urządzamy kłosesty pokojowe i nadkanałowe wentylacje. — Pokrywamy wieże, kościoły i dachy miast, cyrkiem, ołowiem, blachą żelazną i wykonujemy pod gwarancją w oznaczonym czasie wszelkie reperacje dachów.

Wyrabiamy naczynia kuchenne i domowe w miedzi kute i pobielamy naczynia kuchenne.

Przyjmując zasadę, że dostarczać będziemy towar dobry, tani, krajowego wyrobu, ośmielamy się polecić taskawej pamięci.

Wanny od 12 ztr. i wyżej. Wanny naskładowe od 4 ztr. i wyżej.

Wanny fotelowe od 13 ztr. i wyżej.

Piece do waniem fotelowych od 4 ztr. i wyżej.

UWAGA. Mając wszelkie materiały z pierwszego źródła możemy wszelkie roboty wykonywać po najniższej cenie. Upraszają się Szanowną Publiczność o zwrócenie uwagi na dokładne wykonanie roboty.

Magazyn obuwia

Maryi Derdzikowskiej

pod kierownictwem

Bronisł. Dobrzańskiego

w Krakowie

ul. św. Jana, 4 (2 dom od A-B),

poleca

obuwie męskie od 3-50 ztr.

obuwie damskie od 3-25 ztr.

Zamówienia wykonywa punktualnie z

z najlepszym materiałem i w najkrótszym

czasie.

Magazyn obficie zaopatrzony w

gotowe obuwie.

Premiowana na czeskiej krajowej

wystawie w Pradze 120 134

Jana Skorkovsky'ego

Fabryka sukna i ubrań

w Humpolecie

poleca Wysokiej Szlachy i P. T. Publiczności

swoją obfitą skład najwspanialszej mody

materialu na surduty, spodnie i cace

ubrania na sezon jesienno i zimowy

Zbiór wzorów przesyła na najchętniej odpłatnie.

Pomocnik

znajdzie umieszczenie w handlu towarów bła-

nych pod firmą: Stanisław Bar-

ko w Jasle. 1275 66

IWONICZ

Zakład zdrojowo-kąpielowy i klimatyczny.

Szczawy alkaliczno-słone, jodo-bromowe,

skuteczne w chorobach skrofulicznych, skórnych, syfilitycznych,

reumatyzmie, nieżytach błon śluzowych, zapaleniach stawów,

okostnej i w rozlicznych chorobach kobiecych.

Kąpiele pełne jodowe w trzech budynkach kąpielowych,

borowinowe, igliwowe, tuszowe, basenowe rzeczne. Ką-

piele lokalne wszelkiego rodzaju.

Inhalacje, mleko, żółtyca, kofir.

Lekarzem zakładowym jest Dr. Kl. Dębicki.

Zakład gimnastyczny pod kierunkiem specjalisty.

Poleżenie zakładu uroczę wśród lasów szpilkowych, powietrze gór-

skie wzmocniające, wolne od pyłu i organicznych zanieczyszczeń. Rozległe

spacery w lasach. Oczelica malownicza i zajmująca. Oświetlenie elektryczne.

Znakomita orkiestra.

Pora lecznicza od 20 maja do końca września.

W czasie od 20 czerwca i po 20 sierpnia mieszkania znacznie tańsze.

Zamówienia załatwia 1149 9 20

Dyrekcya.

FRANCISZEK CUZYDŁO

w Krakowie, Sukienice, L. 27,

poleca obficie zaopatrzony

skład sukna, kortów, kamgarnów i szewiotów

z pierwszorzędnych fabryk tak krajowych jak i zagranicznych począwszy od ztr. 1.60 metr, oraz

materyj pikowych i jedwabnych na kamizelki,

na mundury urzędowe, wojskowe, do konnej jazdy i liberyjne.

Również ma na składzie 900 14 0

materye na damskie okrycia i przybory krawieckie.

Wyroby krajowe płóciennne

Pierwszego Towarzystwa Tkackiego

w Krośnie

pod marką ochronną „PRZADKA“.

Prządka

Towary te, wyrabiane z najlepszego

materiału i bez żadnych domieszek chemi-

cznych blichowane, wskutek tego są nad-

zwyczajaj trwałe. Sprzedawane są według

oryginalnego cennika fabrycznego, a ceny sto-

sunkowe do dobrej, piękności i trwałości

tych wyrobów są nadzwyczaj przystępne i

każdy nabywający sztukę z tychże towa-

rów tak co do jakości, jak i gatunku

zadowolony będzie

Wyroby te są wyłącznie do nabycia

w Krakowie

w handlu płócien i bielizny

gotowej

M. Beyer i Spółka

Kraków, Sukienice, Nr. 12-14,

naprzeciw kościoła N. P. Maryi.

1294 4 44

Warszawska Pracownia Gorsetów „la Sirène“

Kraków, Rynek gł., L. 45, Linia A-B,

dom Wgo Siedleckiego. 1152 8 20

Mamy zaszczyt zawiadomić, że na nadchodzący sezon przygo-

waliśmy wielki wybór najmodniejszych, bardzo wykwintnych gorsetów,

wykonanych według gorsetów nowych modeli paryskich i brukselskich.

Polecamy gorsety najelegantsze i najbogatsze, jak

również skromne i tanie.

Za dobrą materjał i za najlepszy krój właścicielka ręczy.

Warszawska Pracownia Gorsetów „la Sirène“

Rynek główny, L. 45, Linia A-B.

Przy obstalunkach z prowincji prosimy nadsyłać miarę braną na sukni:

1) objętość gorsetu, 2) w pasie, 3) w biodrach i 4) z pod ramienia do pasa.

40 razy premiowana Fabryka parowa pierników i sucharków

H. CZYNSKIEJ

w Jarosławiu

poleca na sezon wiosenny i letni znakomite swe wyroby, a mianowicie:

Piernik królewski nadzwyczajny, Pierniki w różnych smakach

i gatunkach, czysto miodowe, Pieczywo jarosławskie, wy-

borne do herbaty i przekąsk Abecadło, Honoratki znatomite de-

sertowe, nadające się do elegancji przyjęć, Biszkoty, Biskwity

(Alberty) wyżej cenione jak angielskie. — Cenniki gratis i franco.

Własne składy: Lwów, ulica Halicka, Kraków, Sukienice, oraz

w lepszych handlach korzennych. 1058 7 10

Zamówienia uskutecznią się zaraz. — Odsprzedającym znaczny rabat.

Wystawa nieustająca

Wyrobow stolarskich, tapicerskich i tokarskich

Związku stolarzy krakowskich

przy ulicy Floryańskiej, w pobliżu bramy, L. 57,

poleca

Wielki wybór mebli własnego wyrobu do salonów, pokoi sypialnych

i jadalnych, budoarów, gabinetów, bibliotek itp.

Podejmujemy się wszelkich urządzeń apartamentów od najwykwintniej-

szych do zupełnie skromnych umiłowana, również przyjmuje się wszelkie za-

umowienia i reperacje na roboty stolarskie, tapicerskie i tokarskie.

Pokrycia meblowe z fabryk krajowych i zagranicznych. Wielki wybór mebli

bambusowych z pierwszej krajowej fabryki w Winięcu, wyłącznie tylko u nas na składzie.

Wszystkie wyroby mebli giętych wypatanych również fabrykacji tutejszej.

Przez powiększenie obecnej Wystawy, składającej się z parteru i pierwszego piętra, ma-

my duży wybór mebli i umiłowana zupełnie wykonanych, tak, że wszelkie zamówione rzeczy

na czas oznaczony dostarczone być mogą.

Za dokładne wykonanie udziela się gwarancję.

Ceny nader przystępne.

Ciesząc się już dotąd licznymi uznaniem ze strony Szanownej Publiczności, polecamy się

i mamy nadzieję, iż nadal P. T. Publiczność poprze nasze usiłowania.

76 25 0

Zarząd.

Nowe ziemniaki.

Paczka 5 kg. nowych ziemniaków ztr. 1-10

opłacone za pobranie poczt.

Worek 100 kg. nowych ziemniaków ztr. 9.

opłacone do stacji Górz za pobranie, nastę-

pnie paczki 5 kg. 1899 1-2

szparagów ztr. 2-30

karaczoch ztr. 2-10

kalarepy ztr. 1-40

grochów w strączkach ztr. 1-30

włoskich wisiół ztr. 1-50

rozsyła codziennie świeżo, odpłatnie za zaliczką

Valentin Osana

St. Peter bei Górz.

Żadna blaga!

ani żart! ani oszustwo!

ale szczerą świętą prawdą!

Wyższą nad wszelkie pochwa-

ty jest słyna w świecie Chiego-

ska kolekcja złożona z 10 szt.

wspaniałych przedmiotów razem

z przepysznym

zegarkiem

3 ztr. 80 et.

za wszystkie 10 sztuk.

Prawdziwy kieszonk. zegarek remontoir

regulowany

w elegancko niklowanych kopertach, z sekun-

nikiem, gódkim seklem i wskazówkami, znako-

mito urządzenie.

i wspaniały łańcuszek do zegarka, fason kawa-

larski, 1 praktyczny notesik, 1 trwała sakiew-

ka na kurony, 2 spinki do mankietów mecha-

niczne, 1 znakomity grzebyk kieszonkowy, i w

niklowych okładkach seycory o 4 ostrzach z

wykłuwaczem do zębów, 1 wiedeński ołówek z ni-

klu, 1 zapalniczka kieszonkowa, 1 szpilka do

